

अलभ्यं चित्तस्वार्थं ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ इति शान्तिः ० मो ० नै ० भा ० षड्विंशत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २२६ ॥ ॥ ७ ॥  
 नमंत्रबलवीर्येण प्रज्ञया पौरुषेण च ॥ नशीलेन न वत्सेन तथानैवार्यसंपदा ॥ अलभ्यं लभते मर्त्यस्तत्र कापरिदेवना ॥ २० ॥ यदेवमनुजातस्य धातारो विदधुः  
 दिवा कात्स्न्येन योनमुत्पत्तिमानवः ॥ कुशली सर्वदुःखेषु सर्वसर्वधनो नरः ॥ २३ ॥ इति श्रीमहाभारते शान्तिः ० मोक्ष ० प ० शक्रनमुचि संवादो नाम षड्विंश  
 अधिकाद्विशततमोऽध्यायः ॥ २२६ ॥ ॥ ७ ॥ युधिष्ठिर उवाच मग्नस्य व्यसनेन रुच्छे किं श्रेयः पुरुषस्य हि ॥ बंधुनाशे महीपालरा  
 ज्यनाशे थवापुनः ॥ १ ॥ त्वं हि नः परमो वक्तृ कालो केस्मिन् भरतर्षभ ॥ एतद्भवं तं पृच्छामि तन्मे त्वं वक्तुमर्हसि ॥ २ ॥ भीष्म उवाच  
 स्य धनेन वा ॥ मग्नस्य व्यसनेन रुच्छे धृतिः श्रेयस्करी नृप ॥ ३ ॥ धैर्येण युक्तं स तं शरीरं न विशीर्यते ॥ विशोकता सुखं धत्ते च ते चारोग्यमुत्तमं ॥ ४ ॥ आरोग्याच्च  
 शरीरस्य स पुनर्विदते श्रियं ॥ यश्च प्राज्ञो न रस्तातसा त्वि कीदृत्तिमास्थितः ॥ ५ ॥ तस्यैश्वर्यं च धैर्यं च व्यवसायश्च कर्मसु ॥ अत्रैवोदाहरंती ममिति हासं पुरातनं ॥  
 ॥ ६ ॥ बलिवासवसंवादं पुनरेव युधिष्ठिर ॥ वत्सेदेवासुरेयुद्धे दैत्यदानवसंक्षये ॥ ७ ॥ विष्णुक्रांतिषु लोकेषु देवराजेशतक्रतौ ॥ इज्यमानेषु देवेषु चातुर्वर्ण्यव्यव  
 स्थिते ॥ ८ ॥ समृद्धमात्रे त्रैलोक्ये प्रीतियुक्ते स्वयं भुवि ॥ रुद्रैर्वसुभिरादित्यैरश्विभ्यामपि चार्षिभिः ॥ ९ ॥ गंधर्वैर्भुजगैर्द्रैश्च सिद्धैश्चान्यैर्वृतः प्रभुः ॥ चतुर्दंतं सुदां  
 तं च वारणं द्रं श्रिया वृतं ॥ आरुह्यैरावणं शक्रह्यै लोकाय मनुसंययौ ॥ १० ॥ सकदाचित्समुद्रांतं किंस्मिंश्चिद्रिगवहरे ॥ बलिवैरोचनिं वज्रीददशोपससर्पच ॥  
 ॥ ११ ॥ तमैरावतमूर्धस्य प्रेक्ष्य देवगणैर्वृतं ॥ सुरेन्द्रमिंद्रं दैत्येन्द्रानशुशोचनविव्यथे ॥ १२ ॥ हृत्वा तमविकारस्यं तिष्ठंतं निर्भयं बलिं ॥ अधिरूढो द्विपश्रेष्ठमित्यु  
 रोचने किमाश्रित्य शोचितव्येन शोचसि ॥ १५ ॥ शत्रुभिर्वशमानीतो हीनस्थानादनुत्तमात् ॥ वै  
 राभूत्वा पितृपैतामहे पदे ॥ तत्त्वमद्य त्वं हृत्वा सपत्नैः किं नु शोचसि ॥ १७ ॥

पदि धैर्यमेव श्रेय इति पुनर्बलिवासवसंवादाख्यायिका मुखेन प्रदर्शयते ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥